

mit odaállítani többé magam és Krisztus közé, asszonyi testet sem... itt akarok maradni! A pilótának már át is adtam katonai lemondásomat és elhatározásomat.

A feléje nyúló kezek most vizesek voltak, hidegedőek:

— Keljen fel, Du Perrier atya, az önnek szükséges iratokat is ki kell állítanunk és el kell látnunk a még szükségesekekkel. Hajnali miséjén ön úgyis megáldozik.

... Éjfél már jóval elmúlt, amikor az acetilénfény fehér szemfájdító világosságából, amely nemcsak arcának bőrét égette mostmár, hanem egész testét, kilépett az udvarra, azután, hogy a haldokló mellett elmondta az Egyház imádságát: „Indulj utadra, keresztény lélek!” Vajjon ki fogja fölötte elmondani? Mire ő befejezte, a Kövek Atyja halott volt, künn pedig a szaharai éjszakák vakító csodája várta: ég és föld egyetlen havas lángolás a felihold óriási korongja alatt, messziről a repülőgép sziluettje feketéllett és az idegen szörnyeteg körül sírtak a sivatagi sakálók.

SZARVASKÜTI TÖLGY

*Ott, hol az erdei út kikanyarszik az országútra,
ott, a szarvasküti majornál, láttad a roppant
tölggyfa-kolosszust? Nem láttad, ha nem emlékszel rá,
mert, aki egyszer látta csak, emlékezni fog arra.
Lombjának vastag-szép bársonya zölden aranyló,
fürgé erek hímzik levelének tompa karéját,
béllesük meg a lágy árnyékok barna szövetje.
Agai görbék, izmai nagy görcsökbe feszülnek,
s dús-moha-lepte hatalmas bütykökké dudorodnak.
Törzse se sima: nehéz, nagy-erős oszlopköteg inkább
mintha nem is csak a messzire-nyúló tombkoronának
terhét hordozná, de a tágvü ég kupoláját.
S nézd ahogy ott a patak völgyének a partja leomlott,
látni, amint gyökerével a földbe kapaszkodik a fa;
mint ahogyan belevájja a sas vagy héjja kegyetlen
körmeit áldozatába királyi erővel, örömmel:
úgy mélyeszi konok gyökerét a dús televénybe,
s míg lombját a magas sugarak fényébe fürösztli,
míg törzsén az egek súlyát hordozza keményen,
roppant markával földhöz fonja magát.*

Tótfalusy István